

မင်းမြတ်သူရ

ပြည်လုံးကျော်

မင်းမြတ်သူရ

ပြည်လုံးကျော်

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း လူသူမနီးသော
တောကြီးအတွင်းရှိ မြင့်မားသော တောင်ကြီးပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ဦးသည် သဘာဝ
တော်တောင်အလှကို ရှုစားနေလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် မြေပေါ်သို့ ကြွေကျနေသော ရွက်ကြွေများကို
ငေးမောကြည့်လျက်

“ သစ်ရွက်ကလေးတွေ မြေပေါ်မှာကြွေနေတယ်၊ ဟိုးအဝေးမှာ
မြင်နေရတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးထဲမှာလည်း တောပန်းလေးတွေ မျောပါနေတယ်၊
သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွေအားလုံး နွေရာသီရဲ့ သဘာဝ အတိုင်း ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း
ဖြစ်နေတယ်၊ ဥဩငှက်ကလေးကလည်း လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းအောင်
မြည်နေတယ်၊ သဘာဝ တရားကြီးက လှ လိုက်တာ၊
လွမ်းမောဖို့လည်းကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီရှုခင်းတွေကိုမြင်ရင် ငါ့ဘဝအထီးကျန်သလို
ခံစားရတယ်၊ ဟိုးအဝေးမှာ မြင်နေရတဲ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာ ချိုးဖို့နဲ့ ချိုးမဟာ
တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ကလူကျီစယ်နေကြတယ်၊ သူတို့ ဘဝဟာ ငါ့ထက်စာရင်
ပျော်ရွှင်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ထိုမိန်းမသည် သူမ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ထုံးနှောင်လိုက်ရင်း
ကျွန်းပင်ကြီးကို မှီ၍ စာဆိုတော် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ပျို့ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို
တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

သူမသည် ကဗျာရွတ်ရင်း မှိုင်းညိုသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အဝေးဆီသို့
ငေးမောကြည့်နေလိုက်၏။ သူမဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အထီးကျန်နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ဘဝနှင့် မမျှအောင် ကြမ်းတမ်းခဲ့ရ၏။

စွန့်လွှတ်ခဲ့ရ၏ ။

ယောက်ျားရင့်မာကြီးများ အရှုံးပေးရလောက်အောင် အစွမ်းတွေပြခဲ့ရ၏ ။ အများသူငါ မိန်းမသားများနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အလှမပြင်ပန်းမပန်ဘဲ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၏ ။

သူမ၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခန်းများကြောင့် လူပေါင်းများစွာ၏ ဘဝပေါင်းများစွာ သာယာလှပခဲ့၏ ။ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးခဲ့ကြ၏ ။

သူမမှာတော့ မည်သည့်အကျိုးရလဒ်မှ မရှိဘဲ အန္တရာယ်များ၊ ရန်ငြိုးရန်စများ၊ အာဃာတများကိုသာ ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့၏ ။

သူမသည် အသည်းခိုက်အောင် မုန်းတီးရွံ့ရှာသူများ၊ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုသူများ၊ ကလဲ့စားချေ လိုသူများ၊ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားခဲ့ရ၏ ။

သို့သော် သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရန်သူအားလုံးကို အောင်မြင်နိုင်ခဲ့၏ ။ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏ ။ အားလုံးကို နှာတစ်ဖျားဖြင့် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့၏ ။ အထီးကျန်ဘဝမှာ သူမ အတွက် ရင်းနှီးပျော့ရွှင်စရာ အဖော်အနေဖြင့် ရှေးဟောင်းဂန္ထဝင်ကဗျာများသာ ဖြစ်၏ ။

သူမသည် ရှေးဟောင်းကဗျာများကို အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် အားလပ်ချိန်တိုင်း တီးတိုးရေရွတ်နေတက်၏ ။ စာဆိုတော်ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ပျို့ကဗျာအားလုံး သူမအလွတ်ရ၏ ။

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သူမအတွက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အရာဆိုလို့ ရှေးဟောင်းကဗျာများသာရှိ၏ ။

သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသော ရှဉ့်ညိုလေးကို

ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် သစ်ကိုင်းခြောက် ကျိုးသံ ဖျောက်ခဲနဲ ကြားရ၍
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

သူမသည် အန္တရာယ်၏ အရိပ်အငွေ့များကို ခံစားရသဖြင့် မျက်လုံးများ
အရောင်တဖျက်ဖျက် တောက်ပ သွား၏။

ထို့နောက် အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်
ကဲ့သို့ခိုဆွဲတက်လိုက်ပြီး မြင့်မားသော သစ် ကိုင်းပေါ်တွင် အရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့
ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

သူမ၏ နားထဲတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်နင်းသံများကို ထပ်မံကြားရပြန်၏
။ သူမရှိရာအရပ်သို့ တိတ်တဆိပ် ချဉ်း ကပ်လာသူများရှိနေချေပြီ။

သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့်
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိဘဲ ခါးကြားရှိ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍
သွားဖြင့်ကိုက်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကိုယ်နှင့်မကွာရှိနေသော ကြိုးခွေကို ထုတ်၍ လက်မောင်း၌
သိုင်းလွယ်ထားလိုက်၏။ သူမ အတွက် ကြိုးတစ်ချောင်းသည်
တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ပါးဖြစ်၏။

သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့တိုင်း
ဤကြိုးက ကယ်တင်သွားခဲ့၏။ သူမ၌ ကြိုးတစ်ချောင်းသာရှိလျှင်
မည်သည့်ရန်သူကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့၏။

ထိုအခိုက် သူမ၏ စူးရှသော မျက်လုံးထဲတွင် ရန်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို
စတင်တွေ့ရှိလိုက်၏။

ရန်သူသည် အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းထားပြီး အောင်ပိုင်း၌
ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသော လူထွားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရန်သူ၏

လက်ထဲတွင် မြားတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

ရန်သူသည် မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရပြီး တောတွင်းရှိ သူမရှိရာအရပ်သို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသူဖြစ်၏။ လမ်းပြမုဆိုး၏ အနောက်တွင် သူမကို အန္တရာယ်ပြုလိုသူများ လိုက်ပါလာပုံရ၏။

လမ်းပြမုဆိုးသည် ဤအရပ်တွင် သူမရှိမှန်း သေချာသွားသဖြင့် ပိုမို၍ သတိထားနေလေ၏။ သစ်ပင်အောက် ရှိ ခြေရာများကို ဒူးထောက်၍ သေချာစွာ ကြည့်၏။

မုဆိုး၏ အနောက်တွင် ရန်သူများစွာလိုက်လာပုံရ၏။ သူမ၏ များပြားလှသော အတွေ့အကြုံများအရ မုဆိုး ကို ဦးစွာတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမအတွက် အချိန်ဆွဲရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် မြင့်မားသော သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်ကိုင်းကို ခိုဆွဲ၍ မုဆိုးအရှေ့ သို့ ခုန်ချလေ၏။

မြေပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မုဆိုး၏ ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက် ရာ အားခနဲအော်၍ မုဆိုးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

သူမသည် မုဆိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ ချုံထဲတွင် ဝှက်ထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် သူမရောက်ရှိနေသော တောင်ကုန်းအောက်မှ ရန်သူ၏ အရိပ်အယောက်မြင်ရသဖြင့် တစ် ပက်ကျွမ်းပစ်၍ ခုန်ချလိုက်၏။

မြေပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရန်သူ၏ သေနတ်ကိုင်လက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်၍ နဖူးကို ဒူးဖြင့်တိုက် လိုက်သည်။ ရန်သူသည် အားခနဲအော်၍ လဲကျသွားလေ၏။

သူမသည် ရန်သူမေ့မြောသွားသောအခါ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူမ၏ ရန်သူများသည် ပထမတန်းစာ တိုက် ခိုက်ရေးပညာရှင်များ ဖြစ်ပုံမရချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်ကိုင် ရန်သူနှစ်ဦးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မြင်သဖြင့် အနီးရှိနွယ်ကြိုးကို ခိုဆွဲ၍ ရန်သူ များဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ရောက်ရှိသွားပြီး ရန်သူများ၏ မေးရိုးများကို ဘယ်ခြေ၊ ညာခြေဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကန်ထည့်လိုက်လေ၏။

ရန်သူနှစ်ဦး လဲကျမေ့မြောသွားသောအခါ ရန်သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သဲလွန်စရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ရန်သူ တစ်ဦးထပ်မံ ရောက်ရှိလာပြီး အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

သူမသည် ရန်သူကို မကျေမချမ်းကြည့်၍ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ လှမ်းပစ်လိုက်၏။ ရန်သူသည် လက်မောင်းကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ နာကျင်စွာအောင်ဟစ်လိုက်၏။

ရန်သူ၏ အသံကြောင့် တောအုပ်အတွင်းမှ လူဝကြီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး သူမကို မြင်သောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ အလုပ်နဲ့ ဧကရီ မှားမယ်၊ မှားကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်လေရာ ဧကရီသည် လူဝကြီးကို ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို မပစ်ပေါက်သေးဘဲ လေသံ မာမာဖြင့်

“ လူဝကြီး၊ ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်မဆီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ၊ မှန်မှန်ဖြေနေော်၊ မုသား ပြောမယ်မကြံနဲ့၊ သေမင်းနဲ့ တွေ့သွားမယ်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူဝကြီးသည် ဧကရီကို ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ လေသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ ဓားမြှောင်ကိုချပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြောပါဧကရီ၊

မှားကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ဧကရီက လူဝကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်၍

ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ မချဘူးလူဝကြီး၊ ဧကရီရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ရန်သူကို အကြောင်းမသိဘဲ

ယုံကြည်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး၊ ကျွန်မမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ မဖြေရင်တော့

ငရဲပြည်ပို့ပေးရမှာပဲ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးသည် ကမန်းကတန်း

လက်ကာပြ၍

“ ငရဲပြည်တော့ မပို့ပါနဲ့၊ မှန်မှန်ဖြေပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ စီအိုင်ဒီက

စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေပါ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ဧကရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘာ.... စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေ ဟုတ်လား၊

စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေက တောထဲကို ဘာလာလုပ်တာ လဲ၊ မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊

သေသွားမယ် လူဝကြီး”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ဓားမြှောင်ကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက လက်ကာ၍

“ အမလေး..... တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ စီအိုင်ဒီက

စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေပါ၊ မယုံရင် အိတ်ထဲက သက်သေခံကတ်ပြားကို

ထုတ်ပြပါ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုက အကျူးအိတ်ထဲရှိ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ကမန်းကတန်း

ထုတ်ပေးလေ၏။

ဧကရီသည် လူဝကြီးကို မျက်ခြေမပြက် စောင့်ကြည့်၍ အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ သက်သေခံကတ်ပြားကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူလိုက်၏။

ဧကရီသည် ကတ်ပြားကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“လူဝကြီး၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ စီအိုင်ဒီကတ်ပြားကို ဘယ်သူမဆိုအတုလုပ်လို့ရနေတာပဲ”

ဟု မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်ရာ လူဝကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“အတုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘုရားစူး၊ အစစ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို မလိမ်ဝံ့ပါဘူး”

ဟု ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ဧကရီက သူမ၏ လက်ထဲရှိ ဓားမြှောင်ကို လှည့်ပတ်ကစားလိုက်ပြီး

“နေပါဦး၊ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ ကျွန်မဆီကို ဘာလုလုပ်တာလဲ၊ ဘာလဲ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဖို့လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငရဲကို ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူဝကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍

“နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက သတ်ဖို့ဖြတ်ဖို့ဘဲ စိတ်အားထက်သန်နေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့ကို ဆားပုလင်း မင်းအောင်က လွှတ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသော အမည်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ..... ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လွှတ်လိုက်တာ ဟုတ်လား၊ ကိုမင်းအောင်က ကျွန်မဆီကို သူကိုယ် တိုင်မလာဘဲ ရှင်တို့လို ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေကို လွှတ်လိုက်မှာတဲ့လား၊ ဒီမှာ လူဝကြီး ရှင့်စကားကို ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ကိုမင်းအောင်က

လွတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုသက်သေပြမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဧကရီ၏ စကားကြောင့် လူဝကြီးက သူ၏ အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်၍ ဧကရီထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ဧကရီသည် လူဝကြီးပေးလိုက်သော အရာကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးများ အရောင်တဖြုတ်ဖြုတ် တောက်ပသွား၏။

ထိုအရာမှာ ရွှေသားစစ်စစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ချိန်ခွင်ငယ်လေးတစ်လက် ဖြစ်၏။ ချိန်ခွင်ငယ်လေး၏ အရွယ်မှာ ပန်းတိမ် လက်ရာကောင်းမွန်သောကြောင့် လှပသေသပ်နေ၏။

ဧကရီသည် ချိန်ခွင်ကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်ရင်း သူမ၏ လှုပ်သောနှုတ်ခမ်းများ ပြုံးယောင်သမ်းလာပြီး

“ ကိုချိန်ခွင်..... ကိုချိန်ခွင်..... တရားဥပဒေရဲ့ ဘက်တော်သားကြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မပြန်တွေ့ရဦးမှာပေါ့.... ရှင့် လို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့သူဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်မှာ အမှုထမ်းနေတာ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ အတွက် နစ်နာလွန်းတယ်ရှင့်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေပြီးမှ လူဝကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ ရှင်တို့ဟာ စီအိုင်ဒီ စုံထောက်တွေဆိုတာ ယုံသွားပြီ၊ နေပါဦး၊ ရှင်တို့ဟာ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်အရာရှိ တွေ ဖြစ်နေရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တောထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရောက်လာရတာ လဲ၊ ကိုမင်းအောင်က သူကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဆီကို ရောက်မလာတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါမှာပင် လူဝကြီးသည် ပင့်သက်ကို ချလိုက်ပြီး သူ၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ ချွေးသီးချွေးပေါက် များကို လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး

“ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြပါမယ်ဗျာ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားရဲ့

လက်ချက်ကြောင့် အထိနာသွားတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ စုံထောက်ကြီးတွေကို သတိရအောင် အရင်လုပ်ပါရစေဦး”

ဟု ပြောကာ မြေပေါ်တွင် လဲကျမေ့မြောနေသော စုံထောက်များကို သတိရအောင် ပြုလုပ်လေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဧကရီ၏ လက်ချက်ကြောင့် မေ့မြောနေသော စုံထောက်များသည် သတိရသည်နှင့် ဒဏ်ရာ များကို လက်ဖြင့်ပွတ်၍ နာကျင်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူနေကြ၏။

စုံထောက်များသည် ဧကရီ၏ အစွမ်းကို ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော်လည်း လမ်းပြမှဆိုးသည် ဧကရီကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဧကရီက စုံထောက်များကို ကြည့်၍

“ရှင်တို့အားလုံး အထိနာရတာ ကျွန်မဆီကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရောက်လာရတာ ကြောင့်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဧကရီကို မကျေမချမ်းကြည့်ရှုနေသော မှဆိုးကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ကျုပ်ရာဇဝင်မှာ အားနွဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးရိုးထုံးစံမရှိလူး၊ ကျုပ်ဟာ အလံလှပွဲတွေ မှာ ရင်ဆိုင်ခွဲလေ့ရှိတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်ကို အလစ်အငိုက်သုံးပြီး အနိုင်ယူသွားတာ လုံးဝမကျေ နပ်ဘူး”

ဟု ဒေါမာန်ပါပါဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ဧကရီသည် မှဆိုးကြီးကို မထီလေးစားအမှုအရာနှင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“မကျေနပ်ရင် ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ မှဆိုးကြီး၊ တကယ်တော့ စုံထောက်တွေခံရတာ မှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တောရဲ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာဘဲ

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တဲ့ ရှင်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်ကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်မဆီကို အသံမပြုဘဲ ရောက်လာတဲ့သူတွေကို ရန်သူလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာဘဲ”

ဟု ပြောလေရာ မုဆိုးကြီးက တက်ခေါက်၍

“ ရန်သူဆိုရင် အတိအလင်းတိုက်ခိုက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

“ ဟား ဟား ဟား..... ရှင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်ခံရလို့ ရှုံးတယ်လို့ ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် အခုပဲ အတိအလင်း ရှင်ဝင်တိုက်ကြည့်ပါလား”

ဟု စိန်ခေါ်လေရာ မုဆိုးကြီးလည်း ဧကရီကို အံ့ကိုကြိတ်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် မာန်ဝံ့တဲ့မိန်းမ ယောက်ျားသတ္တိပြရတာ ပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ဧကရီထံသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး ဧကရီ၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်၏ ။

ဧကရီသည် မုဆိုးကြီး၏ လက်သီးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့သို့လွန်လာသော မုဆိုး၏ အရှိုက်ကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းတောက်လိုက်၏ ။

ထိုအခါ မုဆိုးကြီးသည် အင့်ခနဲအော်၍ ဖင်ထိုင်လဲလှမတက် ဖြစ်သွားလေ၏ ။ ဧကရီက မုဆိုးကြီးကို မခိုးခန့် ကြည့်၍

“ ဟင်း ဟင်း..... သတိထားနော်၊ ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ မုဆိုးကြီးကို မခံချင်အောင် ပြောလိုက်ရာ မုဆိုးကြီးသည် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလာပြီး ရှေ့သို့တိုး၍ လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်

ဆက်ထိုးလေ၏။

ဧကရီသည် မုဆိုးကြီး၏ လက်သီးများကို အေးဆေးစွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မုဆိုး၏ နံကြားကို ခြေဖြင့် လျင် မြန်စွာ ကန်လိုက်ရာ မုဆိုးကြီးသည် အသက်ရှူမှားမတက် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဧကရီက ရယ်မော၍

“ ဘယ်လိုလဲ အလံလုပွဲမှာဝင်နွဲ့တဲ့ လက်ဝှေ့ကျော်ကြီး၊ ရှင့်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ဆိုရင် အတော်ညံ့မဲ့ အလံမျိုး ပဲရမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ မုဆိုးသည် မခံချင်စိတ်များ ဝင်လာပြီး ဒေါသပိုမိုကြီးမားလာလေသည်။

လူကြီးခေါင်းဆောင်သော စုံထောက်ကျော်များသည် ဧကရီ၏ အစွမ်းကို ကြည့်ရှု၍ မျက်လုံးပြူးနေကြ၏။ တောထဲတွင် ကျင်လည်ကျက်စားသော မုဆိုးလူထွားကြီးပင်လျင် ဧကရီကို မယှဉ်နိုင်ချေ။

မုဆိုးကြီးသည် ဧကရီနှင့် တွေ့ဆုံတိုင်း အထိနာနေသဖြင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်၍ ဧကရီကို ဝင်လုံးရန် ကြိုးပမ်းသည်။

ဧကရီသည် နွားရိုင်းကြီးကဲ့သို့ တရိုန်ထိုးပြေးဝင်လာသော မုဆိုးကြီးကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် လေထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်လွှားလိုက်ပြီး အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာသော မုဆိုးကြီး၏ နဖူးကို ဖနှောင့်ဖြင့် ပေါက်လိုက် ရာ မုဆိုးကြီးသည် မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေ၏။

ဧကရီသည် လဲကျမေ့မြောသွားသော မုဆိုးကြီးကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ အတော်မိုက်တဲ့ မုဆိုးပဲ၊ သူနဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့မိန်းမဟာ

ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ မသိရှာဘူး၊ မိန်းမတိုင်း ဖော့ ဖယောင်းလို ပျော့ပြောင်းမယ်လို့ ယူဆနေရှာတယ်၊ သနားစရာပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ အထိတ်တလန့် ကြည့်ရှုနေသော စုံထောက်များဘက်သို့ လှည့်၍

“ ကဲ..... ရှင်တို့ လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး၊ ကိုမင်းအောင် ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ စုံထောက်ကျော်လူဝကြီးက ဧကရီကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်နာမည် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကိုမင်းအောင်က ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းလို့ ရိုးမ တောထဲ ဝင်ရောက်လာတာပါ။ ကိုမင်းအောင်ကတော့ လောလောဆယ် မြန်မာပြည်မှာ မရှိပါဘူး၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက် ကို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေလို့ပါ။ ကိုမင်းအောင်က ဧကရီရိုးမ တောထဲမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို အကူအညီတောင်းရတာ ပါ။ ကိုမင်းအောင် မြန်မာ ပြည်ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် ဧကရီကို ဖမ်းဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါအမှန်ပဲ၊ ကျွန်မကို ဖမ်းဖို့က လေကိုဖမ်းရတာ ထက် ခက်တယ်၊ ကျွန်မဟာ နေရာတစ်ခုတည်းမှာ အတည်တကျ မနေတက်ဘူး၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ကိုမင်းအောင် ကျွန်မကို ဘာကြောင့်တွေ့ချင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏ ။ ဧကရီ၏ စကားကြောင့် ဦးပေါ်ဦးက အလွန်လေးနက်သောဟန်ပန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး

“ ဒီကိစ္စဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အရေးပါလွန်းတဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒါကြောင့်

လူအများကြားမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောဖို့ မသင့်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီက စုံထောက်ဦးပေါ်ဦး၏ အမူအရာကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ရှင်တို့အဖွဲ့မှာ လူစိမ်းတွေပါနေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက သူ၏ အဖွဲ့ဝင်များကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်အရာရှိတွေ အပါအဝင် ရေတာ ရှည်ဂါတ်က ပုလိပ်တွေလည်းပါ တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လမ်းပြမုဆိုးလည်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီက ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သစ်ပင်အကွယ်ဆီသို့ ဦးဆောင်လျှောက် သွားကာ

“ ဒါဆိုရင် ရှင် ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကို တိုးတိုးလေးပြောပါ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးသည် ဧကရီကို လက်ကာပြ၍

“ နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြောလိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အရေးပါလွန်းတော့ ကျုပ်လို ပမ္မားစုံထောက်တစ်ယောက်ဟာ သိနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိ ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဧကရီသည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကြောင့် မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး

“ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စကားကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မစိတ်မရှည်တော့ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက လက်ကာ၍

“ခွင်လွှတ်ပါဗျာ ၊ နည်းနည်း သည်းခံပေးပါ။ တကယ်တော့ ကိုမင်းအောင်က လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်တို့ကို မပြောလိုက်ပါဘူး၊ ဧကရီရှိတဲ့ ရိုးမတောထဲသွားပြီး လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်ရင် အဘွားစိန်ကြောင်နဲ့ တွေ့ဖို့မှာ လိုက်ပါတယ်။ အဘွားစိန်ကြောင်နဲ့တွေ့ရင် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီသည် ဦးပေါ်ဦး၏ စကားကြောင့် မျက်နှာပျော့ပျောင်းသွားပြီး

“ဪ..... အဘွားစိန်ကြောင်နဲ့တွေ့ရဦးမှာပါလား၊ အဘွားနဲ့မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ၊ အဘွား နေမှကောင်းရဲ့လား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ကျုပ် သိချင်တာလေးတစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ။ အင်မတန် အရေးကြီးပြီး လျှို့ဝှက်ရမဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို ပြောပြရတာ လဲ၊ အဲဒီ အဘွားကြီးက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦး၏ အမေးကြောင့် ဧကရီက မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ရှင်သိပ်စပ်စုတဲ့လူပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ စုံထောက်ဖြစ်နေတာထင်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ မစပ်စုတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ရှင်မိတ်ဆွေ မုဆိုးကြီးကိုထမ်းပြီး တောထဲက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပေတော့၊ ဒီတောထဲမှာ ရှင်တို့လို စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေအတွက် ရာဇဝင်လူဆိုးတွေ အများကြီးခိုအောင်းတယ်၊ အသက်အန္တရာယ် အများကြီးရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်များသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက် တောနက်ကြီးထဲသို့ မျက်စိသူငယ်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြ၏ ။ ထိုအခါ ဧကရီက အနီးရှိ သစ်ပင် မှ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ခိုဆွဲ၍

“ ကဲ.... စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေ ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ရှင်တို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ရိုးမတော ကြီးထဲက အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ပြန်ထွက်နိုင်ပါစေ”

ဟု ပြောကာ စကားဆုံးသည်နှင့် လေထဲတွင်ပျံသွားပြီး နွယ်ကြိုး၏ အရှိန်သေသည်နှင့်အညီ အခြားသောသစ်ပင်မှ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ထပ်မံခိုဆွဲ၍ လေထဲသို့ ဝဲပျံသွားပြန်၏ ။

ဧကရီသည် တခဏချင်းမှာပင် စုံထောက်များ၏ မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏ ။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ စုံထောက်တစ်ဦးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်၍

“ အံ့ဩစရာပဲဗျာ၊ ဓာတ်ရှင်ထဲက တာဇံမင်းသားလို သစ်ပင်တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ဝဲပျံပြီးထွက်သွားလိုက်ရာ မျက်စိနဲ့ မြင်ရလို့သာ ယုံရတယ်၊ မယုံနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ အာဖရိကတောထဲက မျောက်တွေလည်း ဒီလိုပဲ လှုပ်ရှားသွားတက်တယ်လို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပြောဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စုံထောက်တစ်ဦးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါကြောင့်လဲ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကတောင် သူ့ကို အကူအညီတောင်းရတာ ကိုး၊ ရှာမှရှားတဲ့မိန်းမပဲ ဗျာ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ စုံထောက်ကျော်များသည် မုဆိုးကြီးကို
သတိရအောင်ပြုလုပ်၍ တောကြီးထဲမှ အလျှင် အမြန် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

*

အခန်း(၁)

ဧကရီသည် ရိုးမတောကြီးထဲရှိ သူမ ခိုအောင်းနေထိုင်သော
ဂူကြီးသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဂူကြီးသည် တောနက်ကြီးထဲတွင် ရှိပြီး ဂူထဲတွင် မူလက
နေထိုင်သူမှာ စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်၏။

ဧကရီသည် ရိုးမတောထဲသို့ ရောက်ကာစက ဂူကြီး၌
နားခိုရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဂူထဲတွင် ခိုအောင်းနေထိုင်သူ ရှိမရှိ လေ့လာ၏။

ဂူထဲတွင် နေထိုင်သူမရှိမှန်း သေချာသောအခါ ဧကရီသည် ရှင်းလင်း၍
နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ဧကရီ ဂူကြီး အတွင်းသို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင်
ဂူကြီး၏ ပိုင်ရှင် စပါးကြီးမြွေကြီးရောက်လာပြီး သူမကို ရန်ပြုလေ၏။

ဧကရီသည် ရန်လိုသော စပါးကြီးမြွေကြီးကို အပျောက်ရှင်း၍
စပါးကြီးမြွေသည်းခြေကို ထုတ်ယူထား၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဧကရီသည် ဂူကြီးကို
အပိုင်စားရယူထားခဲ့၏။

ယခုတော့ ၆ လနီးပါးခိုအောင်းခဲ့သော ရိုးမတောကြီးထဲမှ
သူမပြန်လည်ထွက်ခွာရတော့ပေမည်။

သူမသည် နှစ်ရှည်လများ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသဖြင့် ရိုးမတောထဲတွင်
တစ်ကိုယ်တည်း လာရောက်အပန်းဖြေ နေခြင်းဖြစ်၏။

ဧကရီသည် တောကို အလွန်ချစ်၏။ တော၏ သာယာလှပပုံကို
မည်သည့်အရပ်တွင်မှ ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

ဧကရီသည် သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့
စုပြုံထည့်ရင်း ရိုးမတောသို့ ရောက်ကာစ တောလည်ထွက်လာသော မုဆိုးများနှင့်
တွေ့ဆုံပုံကို အမှတ်ရ၏။

မုဆိုးများသည် တောနက်ကြီးထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော

ဧကရီကိုမြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩ ထိတ်လန့်ကြ၏။ ထို့နောက် ဧကရီ၏ ဘဝကို လာရောက်စူးစမ်းကြ၏။

တောနက်ကြီးတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတည်း နေထိုင်ကြောင်း သေချာသွားသောအခါ စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းများ ဝင်ရောက်လာပြီး စော်ကားရန် ကြံစည်ကြ၏။

ဧကရီသည် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သော မုဆိုးများကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးခဲ့ရ၏။

ဧကရီသည် သူမကို တဏှာရှူးစိတ်ဖြင့် အနိုင်ကျင့်လိုသော မုဆိုးတစ်ကောင်အား နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖြတ်၍ ပညာပေးခဲ့၏။

ဧကရီသည် အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းများကို ပြန်လည်တွေးတောနေပြီး ရယ်စရာအဖြစ်များကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်မောလိုက်မိ၏။

တောတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသော မုဆိုးများသည် သူမ၏ စွမ်းရည်သတ္တိများကို မြင်သောအခါ အံ့ဩထိတ် လန့်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် လူ့လောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ ဧကရီကို အံ့ဖွယ်တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးသဖွယ် ကော လဟာလ ဖြန့်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဧကရီရှိသောအရပ်သို့ တောလည်ထွက်ဝံ့သော မုဆိုးများ မရှိသလောက်ဖြစ်သွား၏။ ဧကရီ လည်း တောထဲတွင် အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူရလေ၏။

ဧကရီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ခရီးထွက်ရန် အတွက် ထိုနေ့ည အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စက်ရန် ကြံစည်၏။

သို့သော် မြေကြီးပေါ်တွင် ကျောခင်းလိုက်သည်အထိ အိပ်မပျော်သေးဘဲ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တွေးတောနေမိလေ၏။

ထိုစဉ်က အိန္ဒိယရှိ မဟာရာဇာကြီးတစ်ယောက်က သူမကို အကြီးအကျယ်ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့ ၏။ သူမသည် တောကြီးထဲတွင် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကျားသစ်များနှင့် အမဲလိုက်ခြင်းကို ခံနေရ၏။

ဧကရီသည် မိမိမကျွမ်းကျင်သော တောကြီးထဲတွင် ကျားသစ်များနှင့် အမဲလိုက်ခံနေရသဖြင့် အခက်အခဲ မျိုးစုံ ကြုံနေရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦး မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုသူသည် တောကို အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ဧကရီကို လမ်းပြပြီး ကယ်တင်သွား၏။

ထိုသူသည် ဧကရီအား လိုဏ်ဂူကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ ဧကရီသည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ရောက် သောအခါ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို ဖူးတွေ့ရ၏။

ဧကရီ၏ ကယ်တင်ရှင်သည် ရသေ့ကြီးအား လိုဏ်ဂူကြီးထဲတွင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုနေသူဖြစ်၏။ ဧကရီ သည် လိုဏ်ဂူထဲသို့ ရောက်သော်လည်း သူမ၏ ရန်သူတော်များ လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေ၏။ ထိုအခါ သူမ၏ ကယ်တင်ရှင်က

“ စိတ်မပူပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ ရန်သူတွေ လိုဏ်ဂူထဲကို လိုက်မလာဝံ့ပါဘူး၊ ဒီတော ဒီတောင်ထဲမှာ ရသေ့ကြီး ရှိနေသရွေ့ ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဧကရီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတွေဟာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်တဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်၊ တွေ၊ သူတို့ဟာ ရသေ့ကြီးကို အန္တရာယ်ပြုသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီ၏ ကယ်တင်ရှင်က ကြေးလင်ပန်းထဲသို့

ရေတကောင်းနှင့် သစ်သီးသစ်ဥများကိုထည့်၍

“ မပူပါနဲ့ မိန်းကလေး၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေတောင် ရသေ့ကြီးကို ရန်မမူပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး အနား ယူပြီး ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပါ။ သစ်သီးတွေကိုစားပါ။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဟာ ရသေ့ကြီးရဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကို ခံစားနားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဆာဒူးကြီးငြိမ်သက်ပြီး သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာဓာတ်ဖြန့်ကျက်နေပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီသည် ထိုသူ၏ စကားကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားထောင်နေခဲ့၏။

ခဏအကြာတွင် ဧကရီကို လိုက်လံရှာဖွေနေသော အမဲလိုက်မုဆိုးများနှင့် ကျားသစ်များ၏ အသံကိုကြား ရလေ၏။

ကျားသစ်များ၏ ဟိန်းဟောက်သံများသည် ရသေ့ကြီးရှိရာလိုဏ်ဂူကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ငြိမ်သက်သွား ကြပြီး တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ဧကရီသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မုဆိုးများနှင့် ကျားသစ်များသည် ဂူအနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဧကရီသည် ထိုအခါမှပင် ရသေ့ကြီးကို အလွန်ကြည်ညိုလေးစားပြီး ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သစ်သီးသစ်ဥများကို စားသောက်၍ သူမကို ကယ်တင်သူနှင့် စကားပြောဆိုကြ၏။

ရသေ့ကြီးကမူ မျက်လုံးအစုံကိုသာမှတ်ထားပြီး မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုချေ။ ကယ်တင်ရှင်သည် သူမကို ဂူအပြင်သို့ ခေါ်သွားပြီး

“ ရသေ့ကြီးက ဝစီပိတ်တရားကျင့်ကြံနေတယ်၊ မိန်းကလေး

ရသေ့ကြီးကို မေးခွန်းတွေ မမေးပါနဲ့”

ဟု ကြိုတင်သတိပေးလေ၏။ ထိုအခါ ဧကရီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ရှင်ဟာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာပြည်မှာ မနေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဧကရီ၏ အမေးကြောင့် ကယ်တင်ရှင်က

“ ကျုပ် မြန်မာပြည်မှာပဲနေပါတယ်။ အိန္ဒိယကိုရောက်နေတာ ကျေးဇူးရှင်ရသေ့ကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုဖို့ပါ။ ရသေ့ကြီးဟာ နောက်သုံးရက်ပြည့်ရင် သူ့ရဲ့ခန္ဓာဝန်ကို ချတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကယ်တင်ရှင်၏ စကားကြောင့် ဧကရီက အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ ဟင်..... ရသေ့ကြီးသေဆုံးတော့မယ်ပေါ့၊ ဒါကိုရှင်တို့က ကြိုသိနေတယ်၊ မယုံနိုင်စရာဘဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ သူမ၏ ကယ်တင်ရှင်က စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ တကယ်တော့ သူတော်စင်ကြီးတွေအဖို့ ခန္ဓာဝန်ချမဲ့ ကိစ္စကို ကြိုသိနေတာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိမဝန္တာတောထဲက ဆာဒူးကြီးတွေလည်း ဒီလိုအသိဉာဏ်မျိုးရှိပါတယ်၊ ရသေ့ကြီးဟာ ပိတ်မနေဘူးဆိုရင် မင်းဘဝ ရဲ့ အတိတ်နောက်ကြောင်းတွေကို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောပြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီသည် ကယ်တင်ရှင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှု၍

“ မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ ရသေ့ကြီးက ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လိုပြောမလဲ သိချင်လိုက်တာ၊ မှန်အောင်ပြောနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ အံ့ဩမိမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ကယ်တင်ရှင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို ရသေ့ကြီးလို

သူတော်စင်တစ်ယောက်မပြောနဲ့၊ ကျုပ်လို သာမန် လူတစ်ယောက်တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ဟာ ဧကရီတဲ့၊ ဧကရီဟာ စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ လှုပ်ရှား စရာတွေကို နှစ်သက်လွန်းလို့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့ အလုပ်တွေကို ရွေးပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဧကရီဟာ စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး မွေးရတယ်လို့ပြောရလောက်အောင် အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ဧကရီကို ချီးကျူးရမှာကတော့ စောရ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ပြီး ရတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်ကျိုးအတွက်မသုံးဘဲ အများအကျိုးအတွက် အသုံးပြုနေ လို့ပဲ၊ အများအကျိုးဆောင်ရင် ကိုယ်ကျိုးအောင်တက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီသည် ထိုသူကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ ဟင် ရှင်... ရှင်... ရှင်.. ကျွန်မနာမည်နဲ့ ကျွန်မအလုပ်တွေကို ဘာကြောင့်သိနေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ကယ်တင်ရှင်က ဧကရီကို မျက်လုံးချင်းဆုံးအောင် ကြည့်ရှု၍

“ ကျုပ်က သာမန် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက်တစ် ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ဧကရီရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ဧကရီ အိန္ဒိယကိုလာပြီး မဟာရာဇာကြီးတစ်ယောက် ကို ဒုက္ခပေးတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မဟာရာဇာကြီးရဲ့ မုဆိုးတွေ ဧကရီနောက်ကို လိုက်နေတာ မြင် တော့ အကူအညီပေးခဲ့တာပဲ၊ ရသေ့ကြီးရှိတုန်း ဒီတောထဲမှာ အန္တရာယ်မရှိပေမဲ့ တောကလွန်မြောက်တာနဲ့ ဧကရီ နောက်ကို အန္တရာယ်တွေ လိုက်ပါလာမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဧကရီက သက်ပြင်းချ၍

“ တောမကျွမ်းလို့ သူတို့ရန်ကို တိမ်းရှောင်နေရတာ ပါ။

မြို့ပေါ်မှာဆိုရင်တော့ မဟာရာဇာရဲ့ လူတွေကို ကျွန်မမကြောက်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ရသေ့ကြီးခန္ဓာဝန်ချပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း မြန်မာပြည်ကို

ပြန်တော့မယ်၊ ဧကရီ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ မဟာရာ ဇာရဲ့လူတွေကို

နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏

ကူညီလိုသောစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသော်လည်း ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ ကျွန်မနဲ့အတူပြန်ရင် ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်

ရှင့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဧကရီမှာအရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဒါမြန်မာပြည်မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ မဟာရာဇာဟာ သူ့ပြည်နယ်သားတွေကို

အမျိုးမျိုးဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊ မဟာရာဇာ

ရဲ့လက်ပါးစေတွေဟာ သာမန်ရန်သူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ထူးဆန်းတဲ့

စွမ်းရည်သတ္တိတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဧကရီလည်း သိပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို

မဆန့်ကျင်တော့ဘဲ ထိုသူနှင့် အတူ ပြန်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏ ။

ထူးဆန်းသောရသေ့ကြီးသည် မျက်လုံးများမှတ်၍ မေတ္တာပို့နေရာမှ

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကွယ် လွန်သွားကြောင်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

ပြောလေ၏ ။

ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“ သေချာရဲ့လားရှင်၊ ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ရတာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး
တရားကျင့်နေသလိုပဲ၊ တော်ကြာ ရသေ့ ကြီး မသေသေဘဲ
မြေမြုပ်သလိုဖြစ်နေမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒါတွေဟာ မိန်းကလေးမသိနိုင်တဲ့နယ်ပယ်တွေပါ၊ ရသေ့ကြီးဟာ
ခန္ဓာဝန်ကို စွန့်ခွာသွားတော့ သေချာပါတယ်၊ ရသေ့ကြီးဟာ ဒီနေ့ဒီရက်မှာ
စွန့်ခွာမယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ကျုပ်ကို မိန့်မှာ ခဲ့ပြီးသားပါ၊
ဒါကြောင့် ရသေ့ကြီး ခန္ဓာဝန်မစွန့်မီ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုရအောင်
ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ မြန်မာပြည်က တောင် ကျုပ် ရောက်အောင်လာရတာ ပါ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ ဧကရီသည် ပိုမို၍ အံ့ဩရပြန်၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ရသေ့ကြီးဟာ ကျုပ်ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာရသေ့ကြီး လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ရသေ့ကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ စီအိုင်ဒီကခွင့်ယူပြီး အိန္ဒိယ ရောက်နေတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရသေ့ကြီးကို
ကျောက်ဖျာတွင် ထိုင်နေလျက်ပင် ထားရှိပြီး ဂူကြီး၏ အပေါက်ဝကို
ပိတ်လိုက်လေ၏ ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂူပေါက်ဝတွင် ထိုင်၍ ရသေ့ကြီးကို
မှန်းမျှော်၍ ရှိခိုးနေလေ၏ ။ ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကဲ့သို့

လိုက်လံရှိခိုးလေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂူကြီးကိုကြည့်၍
လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ဒီဂူကြီးကို ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ပိတ်လိုက်ပြီး မကြာမီမှာ ချုံနွယ်တွေနဲ့
ပိတ်ဖုန်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဂူကြီးဟာ လူမသိ သူမသိနဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိတိရှိနေပြီး
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာပြည့်တဲ့နေ့မှာ မြန်မာပြည်က သူတော်စင်တစ်ဦး ဟာ ဒီဂူကြီးကို
ပြန်မြင်တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူတော်စင်ဟာ ဂူကြီးကို ပိတ်ဖုံးနေတဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးကို
ဖယ်ရှားပြီး အထဲ ကိုရောက်ရင် ရသေ့ကြီးရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
ရသေ့ကြီးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဟာ ရိုးရိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ရွှေသားအတိဖုံးလွှမ်းနေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီသည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရသေ့ကြီးပြောသွားခဲ့တာပဲပေါ့၊ မယုံနိုင်စရာပဲ၊
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဧကရီ အသက် နှစ်(၁၀၀)ကျော်ရည်ရင်

လာပြီးစောင့်ကြည့်စေချင်တယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင် မယုံနိုင်လောက် အောင်
အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ သဘာဝ လွန် အဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊
ဒါတွေဟာ သိပ္ပံပညာနဲ့ မလိုက်နိုင်တဲ့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တွေပဲ၊ ကျုပ်တို့
ဒီနေ့ပဲ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ကျုပ်တို့ ဟောင်းရာဘူရာကို ရောက်အောင်သွားမယ်၊
ဟောင်းရာကနေ ဗုဒ္ဓဂါယာဘက်ကို ခရီးဆက်မယ်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုရောက်ရင်တော့
မဟာရာဇာရဲ့ လူတွေ ကျုပ်တို့နောက်ကို မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့နေပါဦး
မဟာရာဇာရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခင်ဗျား ခိုးခဲ့တယ်နဲ့တူတယ်၊
မဟာရာဇာရဲ့ လူတွေ သဲကြီးမဲကြီးဖြစ်နေပုံထောက်တော့ ဒီပစ္စည်းဟာ
အတော်အဖိုးတန်ပုံ ရတယ်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဧကရီက ရယ်မော၍ သူမ၏ ရင်လက်အတွင်း၌ ဖွက်ထားသော အနီရောင် ကျောက် တစ်လုံးကို ထုတ်ကာ

“ ဟောဒီကျောက်က ပတ္တမြားအစစ်ရှင့်၊ မဟာရာဇာရဲ့ သူရဖူကြီးအလယ်က ပတ္တမြားပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒီ ပတ္တမြားကြီးဟာ ကျွန်မတို့မြန်မာပြည် မိုးကုတ်ရတနာမြေကထွက်တဲ့ ပတ္တမြားပါ။ ဗြိတိသျှလူမျိုး ကုန်သည် တစ် ယောက်ဟာ ရိုးသားတဲ့ပတ္တမြားပိုင်ရှင်ဆီကနေ ပတ္တမြားကို ဝယ်မယ်ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မသိမ်းယူခဲ့တာရှင့်၊ အခု တော့ ပတ္တမြားပိုင်ရှင်အစစ်ရဲ့ မိသားစုတွေဟာ မြန်မာပြည်က ပုဂံမြို့ကလေးမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ယွန်းထည်ပစ္စည်း တွေရောင်းနေရရှာတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မသိတော့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး မရရအောင်စုံစမ်းတယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ လူယုတ်မာ မတ္တမြားကုန်သည်ကို ရှာတွေ့ပြီး မေးမြန်းကြည့်တော့မှ အိန္ဒိယက မဟာရာဇာဆီကို ရောင်းသွား တယ်လို့ သိရတယ်၊ နောက်တော့ မဟာရာဇာဆီကို အယုံသွင်းပြီး ဝင်ခဲ့ရတယ်၊ မဟာရာဇာရဲ့ သားသမီးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာပြပေးတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မဟာရာဇာရဲ့ အကြောင်းကို သိခဲ့ရတယ်၊ မဟာရာဇာဟာ သူရဲ့ကိုယ်ကျိုးကိုသာ အဓိကထားပြီး ပြည်နယ်သမားတွေကို ရက် ရက်စက်စက် ခေါင်းပုံဖြတ်အမြတ်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ မဟာရာဇာဟာ မယားတွေအများကြီးယူရုံမက လင်ရှိမယားတွေ ကိုလည်း ပြစ်မှားလိုက်တာပဲ၊ ချောမောလှပတဲ့မယားရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ မဟာရာဇာရဲ့ ကျားသစ်စာကျွေးခြင်း ကိုခံရတက်တယ်၊ မဟာရာဇာရဲ့ ကျားသစ်တွေက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ မိန်းမမှုအလွန်ပွေတဲ့ မဟာရာဇာ ဟာ သူ့သားသမီးတွေကို ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျွန်မကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘဲ သိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဟာရာဇာကံဆိုးသွားတာက ကျွန်မက အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတစ်ကောင်ဆိုတာ သူမရိပ်မိခဲ့ဘူး”

ဟု ပြောရင်း ဧကရီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကာ

“ တစ်နေ့ ဥယျာဉ်ထဲက ရေကန်မှာ ကျွန်မရေချိုးနေတုန်း

တဏှာရူးမဟာရာဇာ ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက မာယာသုံးပြီး ဒီနေ့ည နန်းတော်ထဲမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းဆိုခဲ့တယ်။ မဟာရာဇာက ကျွန်မကို ရတော့မယ်ဆို ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်သွားတယ်။ ညဘက်နန်းတော်ကို ရောက်တော့ မဟာရာဇာဟာ အသင့်စောင့်ကြိုပြီး သူနဲ့ အိပ်စက်ဖို့ ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်မက နန်းတော်ထဲကိုရောက်တော့ အကြံရှိတာနဲ့ အခြွေအရံမိန်းကလေးတွေကို မောင်းထုတ်စေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မဟာရာဇာဟာ အိပ်စက်ခါနီး သောက်ရတဲ့ အားဆေးကို သောက်တယ်။ အဲဒီ အားဆေးဟာ အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး သိပ်ဈေးကြီးတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်မဟာ မဟာရာဇာရဲ့ အားဆေးထဲကို အသင့်ဆောင်ယူလာတဲ့ အဆိပ်တွေကို ထည့်လိုက်တယ်။ လူအများအပေါ် ယုတ်မာရက်စက်တဲ့လူကြီး လူ့လော ကထဲက အပျောက်ရှင်းပစ်ဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားဆန်းအံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ လူ ယုတ်မာမဟာရာဇာဟာ ကျွန်မတိုက်တဲ့အဆိပ်ရည်ပါတဲ့အားဆေးကို အေးအေးဆေးဆေးသောက်တယ်။ သူ့ပုံစံ က အဆိပ်ရည်တွေသောက်လိုက်တဲ့အတွက် ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ။ သာမန်လူတစ်ယောက်ဟာ အဆိပ်ရည် သောက်ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်း လဲကျသွားဖို့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာရာဇာမသေတဲ့အတွက် အတော်အကျပ်ရိုက်သွား တယ်။ မဟာရာဇာဟာ မသေတဲ့အပြင် တဏှာရူးထဖို့ ကြိုးစားလာတော့တယ်။ မဟာရာဇာဟာ အိန္ဒိယသိုင်းနဲ့ နပန်းပညာကို ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် သူ့ကိုသတိထားပြီး၊ တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြည့်ဖြူချင်ဟန်ဆောင်ပြီး သလွန်ပေါ်ရောက်မှ လည်ပင်းက အကြောလေးတစ်ခုကိုနှိပ်ပြီး မေ့မြောအောင် လုပ်တယ်။ မဟာရာဇာ မေ့မြောသွားတော့မှ သူ့ရဲ့အဆောင်ထဲမှာ သရဖူကိုရှာပြီး သရဖူရဲ့အလယ်က ပတ္တမြားကို ဖြုတ်ယူခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မဟာရာဇာ ပြန်သတိရလာပြီး ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ သူ့တပည့်တွေ ကိုလည်း အော်ခေါ်တယ်။ မဟာရာဇာကို

လက်စတုံးမလုပ်လိုက်မိတာ ကျွန်မအမှားပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မဟာရာဇာရဲ့ မုဆိုးတွေဟာ ကျွန်မကို ကျားသစ်တွေနဲ့ အမဲလိုက်တာ ခံခဲ့ရတာ ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမ၏ စကားအဆုံးတွင်

“ ဧကရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ချီးကျူးပါတယ်၊

ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိသားစုအတွက် ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အိန္ဒိယကိုလာပြီး စွန့်စားဝံ့တာ ရှားမှရှားတဲ့သတ္တိပါ။ ဒါကြောင့်လဲ ဧကရီရဲ့ ရန်သူ တွေကို ကျုပ်လည်း ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

*

အခန်း(၂)

ထိုနောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဧကရီသည် တောတွင်းမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်၍ နွားခြံတစ်ခြံ တွင် ပုန်းခိုကြ၏။

ထို့နောက် နွားခြံမှတစ်ဆင့် ကောက်ရိုးလှည်းကြီးအတွင်း ပုန်းအောင်းကာ ဟောင်းရာမြို့သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဟောင်းရာမြို့စွန့်ရုံ ဆင်းရဲသားအိမ်ကလေးတစ်အိမ်သို့ဝင်၍ အိန္ဒိယ အဝတ်အစားများ ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၏။

ထိုအိမ်ကလေးတွင် လူသူမရှိသဖြင့် အဝတ်အစားများ အတွက် အခကြေးငွေကို ပေးအပ်ခဲ့၏။ အဝတ်အစား များ လဲလှယ်ပြီးသောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ဒီမြို့မှာ မဟာရာဇာရဲ့လူတွေ စုပြုံပြီး ရောက်နေမှာ သေချာတယ်၊ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ ပြေးမဲ့လမ်းကို ရိပ် စားမိကြလိမ့်မယ်၊ သတိထားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို စုံထောက်ကျော်တစ်ဦးဟု ကြားဖူးသော်လည်း ထိုစဉ်က များစွာ အထင်ကြီးခြင်းမရှိချေ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သူမသည် ဟောင်းရာမြို့တွင် လှည့်လည်ပြီး ပစ္စည်းများဝယ်ယူနေခိုက်တွင် ဆား ပုလင်းမင်းအောင်က

“ ဧကရီ သတိသာထားပေတော့၊ မဟာရာဇာဟာ မျက်စိနားအလွန်ကြီးတယ်၊ သူ့လူတွေ ကျုပ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေပြီ၊ မကြာမီ အန္တရာယ်တွေလာတော့မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဖရဲသီးကြီးတစ်လုံးကို ဈေးဆစ်ရန် ကြည့်ရှုနေသော ဧကရီသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ ကျွန်မတော့ ဆာရီဝတ်ထားတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံခြုံလှပြီအောက်မေ့ပြီး ကျွန်မတို့ မဟာရာဇာကို လှည့်စားနိုင်ပြီထင်နေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မဟာရာဇာ ဧကရီကို အငြိုးထားမယ်ဆိုရင်လည်း ထားချင်စရာပဲ၊ တစ်နယ်လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရတဲ့ မဟာရာဇာကို သူ့အသက်လည်းလုပ်ကြံတယ်၊ သူ့ရဲ့ခေါင်းက သရဖူရဲ့ ရတနာပစ္စည်းကိုလည်း ခိုးယူသေ့တယ်၊ မဟာရာဇာဟာ ဧကရီကို မဖမ်းမိဘူးဆိုရင် အခြားမဟာရာဇာတွေရဲ့ လှောင်ပြောင်ခြင်းကို ခံရမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မဟာရာဇာဟာ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အကျခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဧကရီကို မရရအောင် လက်စားချေပြီး ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်ယူမှာသေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီသည် ၊စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကိုမင်းအောင် ရှင်ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ကျွန်မက ငရဲမင်းရဲ့မျက်ခုံးမွှေးပေါ်ကိုတောင် စကြိန် လျှောက်ဝံ့တဲ့လူ၊ မဟာရာဇာလောက်တော့ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် တိုက်ခိုက်သွားမှာပဲ ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမ၏ အနောက်ကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် တိုက်ခိုက်ချင်နေရင် တိုက်ခိုက်ရပါတော့မယ်၊ ဟိုမှာ လာပါပြီဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ ဧကရီက ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

ထိုအခါ ဓားကောက်ကြီးများ ကိုင်ဆောင်ထားသော အနီရောင်ဘောင်းဘီဝတ် လူများသည် တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးလွှားလာကြကြောင်း

တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အမူအရာကြောင့် ဈေးထဲတွင်
ဝယ်ယူနေသူများသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်၍ ပြေးလွှားလာကြ၏။
ဧကရီက လက်သီးဆုပ်၍

“ လာကြစမ်းပါစေ၊ မြန်မာ့သတ္တိကို ပြလိုက်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ သူမကို ဓားဖြင့် ခုတ်ရန် ပြေးလာသောလူဆိုး၏
လက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ ဗိုက်ကို ဒူးဖြင့် တိုက်လိုက်ရာ လူဆိုးလဲလေ၏။

ကျန်လူဆိုးများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဓားကိုင်လူဆိုးများကို
အေးဆေးစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။

အနီရောင်ဘောင်းဘီဝတ်လူဆိုးများသည် ဈေးအနံ့မှ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး
ပေါ်လာသဖြင့် ဈေးသည်များ အား လုံးထွက်ပြေး ကြလေ၏။ ဧကရီသည်
ဈေးတစ်ခုလုံး ပြည့်နှက်နေသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်..... ရန်သူတွေများလှချည်လား ကိုမင်းအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်သူတစ်ဦး၏
ခေါင်းကို အနီးရှိရေတကောင်းဖြင့် ရိုက်ခွဲလိုက်ရင်း

“ နောက် ဒီထက်ပိုပြီးရောက်လာဦးမှာ ဧကရီ၊ ကျုပ်ပြောတာ
မယုံရင်စောင့်ကြည့်၊ သူတို့ဟာ ဧကရီရဲ့ အသက်ကို မရရအောင် ယူလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီသည် လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒါဆိုလည်း သူသေကိုယ်သေ တိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရန်သူများကို

မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီး

“ သူသေကိုယ်သေချစရာမလိုပါဘူး ဧကရီ၊ လူဆိုးတွေရဲ့ အသက်ထက် ဧကရီရဲ့အသက်က တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ဒီဈေးထဲဝင်ကတည်းက လွတ်မြောက်မဲ့လမ်းကို ကြိုရှာထားပြီးသားပါ၊ ကျုပ်တို့ကံကောင်းရင် အလွယ် တကူ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဈေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ အနီရောင်ဘောင်းဘီဝတ် လူများထပ်မံရောက်ရှိလာ၏။ ဧကရီသည် ရန်သူများ၏ အင်အားကို ကြည့်၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကား မှန်ကန်ကြောင်းသိလိုက်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လူသည်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရပြီး ဧကရီကမူ ဓားသမားတစ်ဦး နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။ ဧကရီသည် ဓားသမားကို ရင်ဆိုင်ရန် သူမ၏ ခါးကြားမှ ကြာပွတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဓားသမားသည် ဓားကောက်ကြီးကို မွတ်နေအောင် လှည့်ပတ်ကစားရင်း တိုးကပ်လာ၏။ ဧကရီသည် ဓားသမား၏ ခြေထောက်ကို ကြာပွတ်နှင့် ရစ်ပတ်ပြီး စောင့်ဆွဲလိုက်သောအခါ ဓားသမား မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲလေ၏။

ထိုအခါ အနီးရှိ လက်ကိုင်ပါသော ပန်းအိုးဖြင့် ဓားသမား၏ ခေါင်းကို အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်ရာ ဓားသမား မေ့မြောသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဓားသမားနှစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဆိတ်သားရောငှားသော ဆိုင်ခုံပေါ်သို့က ခုန် တက်လိုက်၏။

ဓားသမားတစ်ဦးသည် ဧကရီကို ဓားဖြင့်လွှဲခုတ်ရာ လွဲချော်ပြီး

တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ဆိတ်မှာ နှစ်ပိုင်း ပြတ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဧကရီ၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လက်ကိုဆွဲကာ

“ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ ဧကရီ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောကာ ဈေးအနီး၌ တိုက်ကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။

ထိုတိုက်ကြီးသည် မင်္ဂလာဆောင်များ၊ ဧည့်ခံပွဲများ ပြုလုပ်ရာ ခန်းမရှိသော တိုက်ကြီးဖြစ်၏။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်သည် တိုက်အပေါ်ထပ် လှေကားထစ်များပေါ်မှ ပြေးတက်သွား၏။

ရန်သူများလည်း ညာသံပေး၍ အနောက်မှ လိုက်လာကြ၏။ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်နှာကျက်တစ်နေရာကို ကြည့်၍

“ ဒီလိုတိုက်မျိုးဟာ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ဖို့ လှေကားရီတက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မျက်နှာကျက် တစ်နေရာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အပေါ်သို့တက်နိုင်သောအပေါက်ကို တွေ့ သဖြင့် လျင်မြန်စွာ ခိုဆွဲတက်၏။

ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်အနောက်မှ လိုက်တက်ရင်း စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်၏ ပေါ့ပါးဖျက်လက်ပုံ ကို အံ့ဩနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သော အခါ အစွန်းရှိရာသို့ပြေးသွားပြီး တစ်ဖက်အိမ် ခေါင်မိုးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ

“ ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်ကို ခုန်ကူးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီသည် ခေါင်မိုးနှစ်ခုအကွာအဝေးကို ကြည့်၍

ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ခေါင်းမိုးနှစ်ခုက အတော်ဝေးတယ်၊ ရှင်ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ သူမကတော့ ဤမျှအကွာအဝေးကို လွယ်ကူစွာ ကူးသန်းနိုင်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သူမကို စကားမတုံ့ပြန်လဲ တစ်ဖက်ခေါင်မိုးသို့ ကြောင်တစ်ကောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ကူးသန်းပြလေရာ ဧကရီ မျက်လုံးပြူးသွားပြန်၏။

အဘယ်ကြောင့် စုံထောက်တစ်ယောက် ကျွမ်းဘားပညာကို ဤမျှကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တက်မြောက်နေ သည်ကိုမသိ။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ခေါင်မိုးများတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဦးဆောင်၍ ကူးသန်းသွားပြီး ရပ်တန့်၍ အောက် သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ

“ ကျုပ်တို့ အောက်က ရထားလုံးပေါ် ခုန်ချမယ်၊ တစ်ဦးစီ ခုန်ချရင် မြင်းလန့်ပြီး ပြေးလိမ့်မယ်၊ နှစ်ဦးစလုံး တပြိုင်တည်း ခုန်ချမယ်”

ဟု ပြောကာ သူမ၏ ခါးကိုဖက်၍ ရထားလုံးပေါ်သို့ ခုန်ချလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ထင်သည့်အတိုင်းပင် မြင်းသည် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ဆား ပုလင်းမင်းအောင်သည် မြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေ၏။

မဟာရာဇာ၏ တပည့်များသည် ဧကရီတို့ လွတ်သွားမှန်းသိသဖြင့် ညာသံပေးပြီး လိုက်ခဲ့ကြ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျဉ်းမြောင်းသော ဈေးလမ်းတွင် ရထားလုံးကို ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းနှင်နေလေ ၏။

ရထားလုံး၏ ဘီးများသည် သရက်သီးဗန်းများ၊

ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများကို တက်နင်းသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရထားလုံးလာရာလမ်းတွင် လောလီကားကြီးတစ်စင်း ပိတ်ရက်နေသဖြင့် ရထားလုံးကို လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ မောင်းနှင်ရပြန်၏။

ထိုလမ်းကြားထဲတွင် ဆေးသုတ်နေသော ကုလားများ၏ လှေကားများကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသော လောရီကားနောက်သို့ လိုက်လာ သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေရာမှ လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ရောက်သောအခါ ကားကို ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရလေ၏။

လမ်းဆုံ၌ ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံထွက်လာသော ရဟန်းသာမဏေများကို တွေ့ရလေ၏။

ရဟန်းသာမဏေများသည် စီတန်း၍ ဆွမ်းဆန်စိမ်းအလှူခံထွက်နေသဖြင့် သာမဏေများကို ကျော်ဖြတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဧကရီသည် သာမဏေများကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ဟင်..... မဟာရာဇာရဲ့လူတွေ နီးလာပြီ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း ရှေ့မှာတန်းစီနေတယ်၊ ကိုမင်းအောင် ဟွန်းတီးပြီး မောင်းထွက်လေ”

ဟု ပြောကာ ကားဟွန်းကို တီးရန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဧကရီ၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီး

ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ ဧကရီ ကျုပ်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလေ ရဟန်းသံဃာတွေ ဆွမ်းခံထွက်ချိန်မှာ ဟွန်းတီးပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မောင်းနှင်သွားလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ အနောက်မှာ ကျွန်မတို့ သေမင်းတွေကို လိုက်လာပြီ၊ ရှင် ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ကျွန်မ တို့ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့မှာပေါ့”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘယ်လိုအန္တရာယ်နဲ့ပဲကြုံကြုံ၊ ကျုပ်တော့ ဆွမ်းခံထွက်လာတဲ့ သာမဏေတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မမောင်း နိုင်ဘူး၊ အန္တရာယ်တွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် ဧကရီက လက်သီးဆုပ်၍

“ ခက်လိုက်တာရှင်.....”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး အနောက်သို့ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်သူများသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။ ဧကရီသည် ရန်သူများကို ကြည့်၍

“ ဒုက္ခပါပဲ၊ ရန်သူတွေ ကျွန်မတို့ကို မီလာတော့မယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့အမှတ်တံဆိပ်ပါသော ကားနှစ်စင်းသည် ရဟန်းသံဃာတော်များ စီတန်းလှည့် လည်နေသော လမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပုလိပ်များကိုကြည့်၍

“ ဧကရီ မပူပါနဲ့တော့ ကျုပ်တို့ အန္တရာယ်ကလွတ်မြောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း၍ ရောက်ရှိလာသော မဟာရာဇာ၏ လူများသည် ပုလိပ်ကားများကိုကြည့်၍ အခက်ကြုံ သွားပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးလေတော့၏။

မဟာရာဇာ၏ လူများ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ပြေးသောအခါ ရဟန်းသံဃာများလည်း ဆက်လက်၍ ကြွချီသွားကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ထိုအခါမှာပင် လော်ရီကားကို မောင်းထွက်လိုက်ရာ ခဏအကြာတွင် ဟောင် ရာဘူတာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဧကရီက ဘူတာရုံကိုကြည့်၍

“ ဟောင်းရာဘူတာကို ရောက်ရင်တော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ရန်သူတွေ မျက်ခြေပြတ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်ကတော့ စိတ်မချနိုင်သေးဘူး၊ မဟာရာဇာဟာ ခြေတန်လက်တန်သိပ်ရည်တယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဧကရီတို့သည် ရထားလက်မှတ်များယူပြီးနောက် ရထားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရထားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း စူးရှသော မျက်ဝန်းများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနံ့ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ရထားသည် ဟောင်းရာဘူတာမှ ထွက်ချိန်တန်သည်အထိ ၁၅ မိနစ် နောက်ကျနေပြီး မထွက်သေးဘဲ ရှိနေ သဖြင့် ခရီးသည်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေလေ၏။

ဧကရီသည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ၏။

“ အရေးပေါ်တဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ ရထားထွက်ဖို့ နောက်ကျနေတယ်၊ မဟာရာဇာရဲ့ လူတွေရောက်လာ ရင် ခက်မယ်”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ရထားသည် မိနစ်(၃၀) နီးပါးနောက်ကျပြီးမှ ဟောင်းရာဘူတာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရထားထွက်သောအခါ ဘူတာအပေါက်ဝသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်တို့ ရန်သူတွေလိုက်လာပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ဧကရီသည် ထိုင်ရာမှ ထကြည့်ပြီး

“ ကျွန်မတို့ သူတို့ကို ရထားပေါ်တက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

ဟု ရေရွတ်ကာ တံခါးပေါက်သို့ ထပြေးလေ၏။ ထို့နောက်

ရထားပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်ရန် ကြိုးစားသူအား လက်သီး ဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ ထိုသူသည် မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျကျန်ခဲ့၏။

ရန်သူတစ်ဦးသည် ရထား၏ တစ်ဖက်မှ ခိုဆွဲတက်ရာ ရထားပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထိမ်တိုင်တွေ့၏။

ရန်သူသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရှောင်တိမ်း၍ ရန်သူ၏ ပေါင်ကြားကို ဒူးဖြင့်တိုက်လေ၏။

ရန်သူကွေးညွတ်ကျသောအခါ ရထားပေါ်မှ ဆောင့်တွန်းချခဲ့၏။ ကျန်သော ရန်သူများသည် ရထားအရှိန် ရနေပြီဖြစ်၍ မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်ဧကရီ၏ အစွမ်းကို ရထားပေါ်ရှိ လူများသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။

ဧကရီက တွန့်ကြေသွားသော သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့ ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင် ရင်း

“ ဒီကောင်တွေ ကျွန်မတို့ကို မျက်ခြေပြတ်ပါပြီ၊ ဟောင်းရာကနေ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုရောက်ရင် ကျွန်မတို့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းထင်တဲ့အတိုင်းဖြစ်ရင်တော့ ငါတို့ကံကောင်းပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် လင်ပန်းထဲတွင် ပလာတာများထည့်၍ လိုက်လံရောင်းချနေ၏။

ဧကရီက လူငယ်ကို အနီးသို့ခေါ်၍ ပလာတာဝယ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စီးကရက်မီးညှို့နေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည်
လူငယ်ကိုကြည့်၍

“ သတိထား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏
အသံကြောင့် လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ လက်ထဲရှိ ဓားဖြင့် လက်ခနဲနေအောင်
ထိုးထည့်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဧကရီသည် လူငယ်၏ ဓားကိုင်လက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့်
အလျင်အမြန်ရိုက်ချလိုက်ပြီး လူငယ်အား ဂုတ် မှဆွဲကာ ရထားပေါ်မှ
တွန်းချလိုက်၏။

ခရီးသည်များသည် အလန့်တကြားအော်ဟစ်ကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခရီးသည်များကို လက်ကာပြု၍
ဟိန္ဒူဘာသာစကားဖြင့် လူဆိုးများကို တိုက်ခိုက် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
အကြောက်မရွံ့အောင် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လက်မှတ်စစ်များရောက်လာပြီး ခရီးသည်များထံမှ
လက်မှတ်များ တောင်းယူ၍ စစ်ဆေး နေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် လက်မှတ်စစ်နှစ်ဦးအနီးသို့
ရောက်သောအခါ လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ပေး၍ ထိုသူများ လက်မှတ်များကို
ကြည့်ရှုနေစဉ် လက်မှတ်စစ်တစ်ဦး၏ မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသော ကျန်လက်မှတ်စစ်၏
အရှိုက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်လေ၏။

လက်မှတ်စစ်နှစ်ဦး မေ့မြောသွားသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ
တွန်းချလိုက်လေ၏။

ခရီးသည်များသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အပြုအမူကို အလန့်တကြားအော်ဟစ်သောအခါ ဧကရီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ ဒီကောင်တွေက လက်မှတ်စစ်အတုတွေဗျ၊ သူတို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ကတည်းက ကျုပ် မသိကာဘူး၊ ဘူတာမှာ ရထားထွက်နောက်ကျကတည်းက ဘူတာကရုံပိုင်နဲ့တကွ မီးရထားအမှုထမ်းတွေကို မသိကာဘူး၊ မီးရထားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မဟာရာဇာဟာ အဆက်အသွယ်ရှိပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဘူတာမှာ ရထားရပ်နေတုန်းက လက်မှတ်စစ်တွေကို ကျုပ်သတိထားကြည့်တယ်၊ အိန္ဒိယက လက်မှတ်စစ်တွေဟာ ဦးထုပ် တွေစောင်းလေ့မရှိဘူး၊ အကျ..မှာရင်ထိုးတံဆိပ်တွေ ဘာတွေမရှိဘူး၊ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အကျ..ဟာဖြနဲ့ ကပို ကရိုအမူအရာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီကိုရောက်လာတဲ့ လက်မှတ်စစ်အတု နှစ်ယောက်ကတော့ အကျ..ကြယ်သီးတွေ ကို အပြည့်အစုံတပ်ထားရုံမကဘူး၊ လည်စည်းတွေ၊ ရင်ထိုးတံဆိပ်တွေနဲ့ ဒါကြောင့် သူတို့ကို မြင်မြင်ချင်း မသင်္ကာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဝတ်အစား ကပိုကရိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်စုတ်ဖွားရှိသော လက်မှတ်စစ် ၂ ဦးရောက် လာလေ၏ ။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ထိုသူများကို လက်ညှိုးညွှန်၍

“ လက်မှတ်စစ်အစစ်တွေက ဒီလူတွေပဲဗျ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဧကရီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ရင်ထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးကျူးမိလေ၏

။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရန်သူ၏ အရိပ်အကဲကို ခန့်မှန်းရာတွင်

အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းလှ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဧကရီသည် လမ်းခရီးတွင် အနှောက်အယှက်မရှိဘဲ ဗုဒ္ဓဂါယာ သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေတော့၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ရောက်သောအခါမှပင်

“ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူတော်တွေ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီက သူမ၏ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကူအညီပေးခဲ့သော ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်ရှု၍

“ ရှင်လည်း ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့တယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဧကရီ၏ စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ယောက်လို သဘောမထားပါနဲ့၊ ဧကရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောကျလို့ မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းရတာ ပါ။ တကယ်တော့ ဧကရီမှာ အရည်အချင်းရှိပါတယ်၊ ကျုပ်မရှိလည်း မဟာရာဇာရဲ့ လူတွေကို လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဧကရီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကြည့်လျက်

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ရဲ့ကျေးဇူး ကျွန်မအပေါ်မှာရှိခဲ့ပြီ၊

ရန်ကုန်ကိုရောက်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ဆုံခြင်းအတွက် အမှတ်တရအနေနဲ့ ရှင့်ကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးပါမယ်၊ အဲဒီ လက်ဆောင်ဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မအတွက် အမှတ်တရ ရှိနေမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဧကရီသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်

လမ်းခွဲထွက်ခွဲလေ၏။

သူမသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ထဲရှိ
စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးသို့ သွားကာ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ချိန်ခွင်တစ်ခုအပ်နှံလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တရားမျှတမှုဘက်က ရပ်တည်သော
လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် တရားမျှတမှုများရှိစေရန်
ချိန်ခွင်လိုလူတစ်ယောက်လိုအပ်၏။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်သည်
ချိန်ခွင်လိုလူမျိုးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ချိန်ခွင်ငယ်လေးတစ်လက် လက်ဆောင် ပေးလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဧကရီပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ကို
သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်ရှု၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ချိန်ခွင်လို လူတစ်ယောက်ပဲ၊
ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တရားမျှတမှုတွေရှိနေဖို့ အတွက် ချိန်ခွင်လို
လူသားတစ်ယောက်လိုအပ်တယ်၊ ဧကရီ ကျုပ်ကို ရွှေချိန်ခွင်လေးပေးတာ
ကျုပ်ရဲ့စရိုက် လက္ခဏာနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တယ်၊ ဧကရီ လက်ဆောင်ကို
ကျုပ်အမှတ်တရ သိမ်းထားပါ့မယ်”

ဟု လေးနက်စွာ ပြောဆိုလေ၏။

*